

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

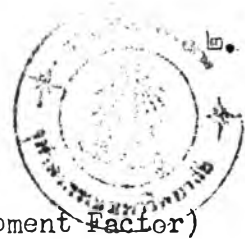
เพรสคอตต์ (Prescott) ผู้อำนวยการสถาบันคนควาเรื่องเด็กแห่งมหาวิทยาลัยแมริแลนด์ได้ทำการศึกษาเรื่องเด็กติดต่อกันมาเป็นเวลา ๓๐ ปี โดยใช้ความรู้ทางชีววิทยา สังคมวิทยา จิตวิทยา และการแพทย์ประกอบการวิจัย ได้สรุปองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนดังนี้คือ

๑. องค์ประกอบทางร่างกาย (Organic Factor) ได้แก่ การเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพทางร่างกาย ขอบเขตของทางร่างกาย และลักษณะทางของร่างกาย เป็นต้น

๒. องค์ประกอบทางความรัก (Love Factor) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและมารดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างบุตร และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว เป็นต้น

๓. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม (Cultural and Physical Environment) ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมทางบ้าน และฐานะทางบ้าน เป็นต้น

๔. องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน (Peer Group) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกันทั้งทางบ้านและทางโรงเรียน

๕. องค์ประกอบทางพัฒนาการแห่งตน ("Self" Development Factor)

ไคแกสมีปัญญา ความสนใจ หันนคติของนักเรียนต่อการเรียน

๖. องค์ประกอบทางการปรับตน ("Self" Adjustment Factor) ไคแกส

ปัญหาการปรับตน การแสดงออกทางอารมณ์เป็นตน

เพรสคอต (Prescott) กล่าวว่าทั้งหกองค์ประกอบนี้ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และมีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน บางองค์ประกอบเป็นสิ่งที่ส่งเสริม บางองค์ประกอบเป็นอุปสรรคต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนแต่ละคนซึ่งแตกต่างกัน ถ้าหากองค์ประกอบใดเป็นอุปสรรคต่อการเรียนย่อมทำให้นักเรียนไม่อาจใช้ความสามารถได้เต็มศักยภาพของตนได้

๒ สุข เจริชัย ได้ทำการศึกษาระยะยาวเกี่ยวกับตัวการที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นสายและหญิง ซึ่งมีระดับสติปัญญาไม่ต่างกันมากนักแต่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่างกันมากจำนวน ๘ คน พบว่าตัวการที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น ๘ คนนั้น ไคแกส ตัวการทางร่างกาย ตัวการทางอารมณ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร กิจการทางวัฒนธรรมและการอบรมทางบ้าน ตัวการทางพัฒนาการแห่งตน ตัวการปรับตนและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน สิ่งที่น่าสนใจคือ ตัวการทางพัฒนาการแห่งตนมีความสำคัญมากโดยเฉพาะความตั้งใจและความสนใจในการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากระดับสติปัญญาของนักเรียนที่ทำการศึกษาไม่มีความแตกต่างกันมากนัก แต่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่างกันมาก เพราะนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนดีเป็นคนที่มีความตั้งใจและสนใจในการเรียนดี มีทัศนคติและความสนใจในวิชาเรียนดี เกือบทุกวิชาดีกว่านักเรียนที่เรียนอ่อนมาก คนที่มีระดับสติปัญญาไม่สูงนักแต่มีความพยายาม มีความตั้งใจเรียน และมีกวางสนใจในการเรียน ความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนก็จะ

๒ สุข เจริชัย, "การศึกษาตัวการที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นแยกคน," วิทยานพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๖. (อัคราเนนา)

สูงกว่าคนที่ระดับสติปัญญาสูงแต่ขาดความตั้งใจ และความสนใจในการเรียน

วัฒนา พุ่มเล็ก^๓ ศึกษาเปรียบเทียบของครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำในระดับชั้นมัธยมศึกษาพบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนของนักเรียนคือ องค์ประกอบทางร่างกายได้แก่สุขภาพทางร่างกาย องค์ประกอบทางความคิดได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาและความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง องค์ประกอบทางครอบครัวได้แก่ อาชีพ การศึกษา และรายได้ของบิดามารดา องค์ประกอบทางความสัมพันธ์กับเพื่อนวัยเดียวกันได้แก่ความสัมพันธ์กับเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ องค์ประกอบทางการพัฒนาการทางสติปัญญาได้แก่ความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ และองค์ประกอบทางการปรับตัวได้แก่การแสดงออกทางอารมณ์ องค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นสิ่งส่งเสริมความสามารถในการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง แต่ถ้านักเรียนมีปัญหาในสิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นอุปสรรคต่อสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ

^๓ วัฒนา พุ่มเล็ก, "การศึกษาเปรียบเทียบของครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย," วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒. (อัครสำเนา)

เทอร์แมน (Terman) สรุปว่าสติปัญญาและความสำเร็จมีความสัมพันธ์กันเพียงเล็กน้อยและสติปัญญาไม่ใช่ของประกอบที่จะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จ องค์ประกอบที่ช่วยใหบุคคลประสบความสำเร็จ คือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการปรับตัวทางสังคม

แอน โร (Ann Roe) ซึ่งทำการศึกษานักวิทยาศาสตร์อเมริกันพบว่า สติปัญญาเป็นตัวทำนายที่ไม่มีประสิทธิภาพในการทำนายความสำเร็จ ดังนั้นจึงมีผู้สนใจศึกษาองค์ประกอบที่มีเกี่ยวข้องกับสติปัญญา เพื่อค้นหาว่าองค์ประกอบเหล่านั้น จะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเพียงใด ไรอัน (Ryan) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของขบวนการเรียนรู้ ได้แก่อสามองค์ประกอบดังนี้คือ แรงจูงใจ, ผู้เรียน, และวิธีเรียน โรเซนและอังเดร (Rosen and Andrade) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับการที่บิดามารดาฝึกบุตรตั้งแต่เล็ก ๆ ให้นำสิ่งต่าง ๆ อย่างดีด้วยตนเอง

โรเซน (Rosen) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ขึ้นอยู่กับขนาดของครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ลำดับการเกิด และอายุของมารดา ซึ่งองค์ประกอบแต่ละอย่างมีความสัมพันธ์กัน โดยทั่วไปเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มักจะเป็นบุตรคนแรกของครอบครัวขนาดเล็ก ฐานะเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับกลาง และมารดามีอายุน้อย

๔ Robert E. Grinder, Studies in Adolescence (New York : The Macmillan Company, 1963), p.506.

๕ E. Paul Torrance, and Robert D. Storm, Mental Health and Achievement (New York : John Wiley & Sons Inc., 1965), p.8.

๖ Rudolf Pinter, and Others (comps), Educational Psychology (New York : Barnes & Noble Inc., 1957), pp.61-62.

๗ E. Paul Torrance, and Robert D. Storm, loc.cit.

๘ Robert E. Grinder, op.cit., pp.169-186.

ครอนบาค (Cronbach) กล่าวว่าทัศนคติและวิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กของบิดามารดา มีผลต่อพัฒนาการทางสติปัญญาของบุตร บิดามารดาที่ใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะส่งเสริมให้บุตรมีความอยากรู้อยากเห็น และชอบแข่งขันมากกว่าการเลี้ยงดูแบบอื่น ๆ เพราะวาทิดามารดาที่อบรมเลี้ยงดูบุตรแบบประชาธิปไตยจะเร่งให้บุตรของตนมีความเป็นอิสระแห่งตนคือ สามารถช่วยตัวเองได้และเป็นตัวเองได้ เด็กที่มีความเป็นอิสระแห่งตนนี้ จะมีความเฉลียวฉลาด ทำให้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายกว่าและรวดเร็วกว่า จึงเป็นเหตุผลที่เชื่อได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ทำให้เด็กมีความเป็นอิสระแห่งตน สามารถส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กได้

โบบาแมน (Bowman) กล่าวว่าบิดามารดาเป็นผู้สร้างบุคลิกภาพ ทัศนคติ และพฤติกรรมของเด็ก เพราะบิดามารดาเป็นผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรตั้งแต่เด็ก ๆ และมีเวลาใกล้ชิดบุตรมากกว่าบุคคลอื่น ๆ เด็กที่มีบิดามารดาเข้าใจสนใจในความสนับสนุน และให้อิสระภาพภายในขอบเขต ในเวลาเดียวกันก็ให้คำปรึกษาแนะนำที่ช่วยการบอกถึงหลักเกณฑ์และตัวอย่างต่าง ๆ เด็กย่อมมีโอกาสที่จะมีสุขภาพจิตที่ดี และประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าเด็กที่มีบิดามารดาที่ขาดคุณสมบัติดังกล่าว ดังนั้นบ้านจึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการทำให้เด็กมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงหรือทำ ฮาวิกเฮิสต์ (Havighurst) สรุปว่า บ้านที่มีสภาพไม่ดีพอจะเป็นผลให้เด็กมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้คือ

๑. กลายเป็นคนที่ปรับตัวไม่ได้ และไม่สามารถใช้ความสามารถทางสติปัญญาของตนได้
๒. แม้วาจะเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ก็ แต่สภาพบ้านไม่กระตุ้นให้เด็กใช้การศึกษาเพื่อความสำเร็จในงานอาชีพ

Lee J. Cronbach, Educational Psychology (New York : Harcourt, Brace & World Inc., 1963), p.243.

E. Paul Torrance, and Robert D. Storm, op.cit., p.7.

Robert E. Grinder, op.cit., pp.501, 504, 508-509.

๓. ไม่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๔. ไม่มีความรู้สึกว่าการเรียนรู้

ส่วนเด็กที่เรียนเก่งนั้นเนื่องมาจากสิ่งต่าง ๆ ดังนี้ คือ

๑. บานและโรงเรียนกระตุ้นให้เด็กเรียน และสนุกสนานต่อการเรียน

๒. บิดามารดาและบุคคลอื่น ๆ ให้ความสำคัญกับเด็ก แสดงความสนใจในการศึกษา จึงทำให้เด็กเลียนแบบและเกิดความสนใจการศึกษาตามไปด้วยโดยไม่รู้ตัว

๓. บิดามารดาฝึกให้บุตรมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตั้งแต่อาบู่ยังน้อย ซึ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เด็กได้รับการฝึกจากบิดามารดาจะเป็นประโยชน์ให้เด็กมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง

๔. บานอยู่ในเมืองใหญ่ หรือในเขตที่แยกจากชุมชนอื่น ๆ

๕. บริการให้คำปรึกษาแนะแนวของโรงเรียนสามารถส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้เด็กมากขึ้น

๖. ครูใช้วิธีการสอนที่กระตุ้นให้เด็กมีความคิดสร้างสรรค์ และรู้จักใช้สติปัญญา

แมคมิลแลน (McMillan)^{๑๒} ทำการศึกษาพบว่าเด็กที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมักจะเป็นเด็กหญิง บิดามารดาจากครอบครัวที่มีการศึกษาสูง บิดามารดามีการศึกษาระดับสูง เศรษฐกิจและสังคมและรายได้อยู่ในระดับสูง ครอบครัวไม่ได้ย้ายที่อยู่ภายในระยะเวลาสี่ปี และมาจากครอบครัวขนาดเล็ก

วชนา พุ่มเล็ก^{๑๓} ทำการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงนั้นมีความสัมพันธ์กับบิดามารดาและพี่น้องที่กว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ บิดามารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีการศึกษาและรายได้สูงกว่าบิดามารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ นอกจากนี้บิดามารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง

^{๑๒}

Harold W. Bernard, and Wesley C. Huckins, Readings in Educational Psychology (Cleveland and New York : The World Publishing Company, 1967), pp.456-457.

^{๑๓}

วชนา พุ่มเล็ก, เรื่องเดิม, หน้า ๖๘-๗๐.

มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการวางแผนชีวิตในอนาคตของบุตร ในคำแนะนำในเรื่องการเรียน และเป็นผู้บุตร ปรารถนาจะมากกว่าบิดามารดา นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ

๑๔
เพียนและบาวแมน (Pierce and Bowman) ทำการศึกษาเด็กฉลาดที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและพบว่าบิดามารดา นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง ถือว่าบุตรมีความรับผิดชอบ มีอิสระ และส่งเสริมบุตร ควบคุมมากกว่าบิดามารดา นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาคึกว่า และช่วยใหญ่บุตรของที่มีความทะเยอทะยานสูงกว่าบิดามารดา นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ

๑๕
บาวแมนและแมทเทวส์ (Bowman and Matthews) ได้ศึกษานักเรียนที่ออกจากกลางคืน โดยทำการควบคุมระดับสติปัญญา และชั้นในสังคม พบว่าองค์ประกอบที่สำคัญทำให้เห็นขอแตกห่างระหว่างนักเรียนที่ออกจากกลางคืน และนักเรียนที่ยังเรียนอยู่ ได้แก่ทัศนคติของบิดามารดาที่มีต่อการศึกษา บิดามารดา นักเรียนที่ออกจากกลางคืนส่วนมากไม่คัดค้านการออกจากโรงเรียนของบุตร แต่บิดามารดา นักเรียนที่ยังเรียนอยู่ส่วนมากเห็นคุณค่าของการศึกษามากและไม่ยอมให้บุตรออกจากโรงเรียนกลางคืน

๑๖
เคิร์ตซ์ (Kurtz) ได้ศึกษานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ พบว่าเป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่ไม่มีความสุข มีเพื่อนน้อยและเป็นเพื่อนที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนทั้งนี้รู้สึกว่าเขาเองมีปมค้อย และมีความทุกข์เสมอ ชอบทำงานที่ไม่มีคะแนนมากกว่าทำงานที่มีคะแนน มีความทะเยอทะยานอยู่ในระดับต่ำ และไม่มี ความคาดหวังเกี่ยวกับตัวเองมากนัก

๑๔
E. Paul Torrance, and Robert D. Storm, op.cit., p.8.

๑๕
Ibid.

๑๖
Harold W. Bernard, and Wesley C. Huckins, loc.cit.

แซนดีเฟอร์และบิก (Sandefur and Bigge) ^{๑๓} ได้ทำการศึกษาพบว่า ปัญหาครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กลับกันกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แสดงว่านักเรียนที่มีปัญหามากเกี่ยวกับครอบครัวจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ

โช (Choe) ^{๑๔} ได้ทำการศึกษาพบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมพันธภาพในครอบครัว เฉพาะกับนักเรียนหญิงชั้นแปดเท่านั้น ส่วนสัมพันธภาพในครอบครัวกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชายชั้นแปด และนักเรียนชายและหญิง ชั้นสิบสอง ไม่มีความสัมพันธ์กัน จึงกล่าวได้ว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายในชั้นต้น ๆ มีความสัมพันธ์กับสัมพันธภาพในครอบครัว มากกว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในชั้นสูง ๆ

รูบิน (Rubin) ^{๑๕} ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำในวิชาเลขคณิต ระดับประถมศึกษาชั้นหนึ่งและสอง ปรากฏว่านักเรียนจะมีความสัมพันธ์กับบิดามารดาตามเพศและความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำมีความใกล้ชิดบิดามารดามากกว่าบิดา แต่ นักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีความใกล้ชิดบิดามารดามากกว่านักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ นักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีความใกล้ชิดทั้งบิดาและมารดา น้อยกว่านักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และนักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำมีความใกล้ชิดบิดามารดามากกว่านักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง

^{๑๓} J. T. Sandefur, and Jeanette Bigge, "An Investigation of the Relationship Between Recognized Problems of Adolescents and School Achievement, Journal of Education Research (Vol.59, Sep-Aug, 1966), pp.473-474.

^{๑๔} Sae - Hyun Choe, "Family and Social Relationship as Factors Related to Academic Achievement of Korean Secondary School Students," Dissertation Abstracts (Vol.32, No.2, 1971), p.781 A..

^{๑๕} Dorothy Schleimer Rubin, "A Comparison of the Mother and Father Schemata of Achievers and Underachievers: A Study of Primary Grades and Achievement in Arithmetic," Dissertation Abstracts A. (Vol.29, Nos.5-7. Nov-Jan, 1968-1969), p.1794.

๒๐
ซิด (Syed) ได้ศึกษาพฤติกรรมของบิดามารดา นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ
เรียนสูงและต่ำ พบว่าบิดามารดา นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมักจะแสดงอารมณ์ดี
กับบุตร แสดงการยอมรับบุตรอย่างเปิดเผย สร้างสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นให้บุตรใช้ความสามารถ
ของตนเองสร้างความภาคภูมิใจให้บุตร และช่วยให้บุตรได้บรรลุเป้าหมายด้วยการแสดงความ
สนใจ ให้กำลังใจ ให้คำปรึกษาแนะนำบุตร เมื่อจำเป็น ชมเชยผลงานที่บุตรทำและส่งเสริม
ให้บุตรรักการระดับความสามารถของตนไว้ นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง มักจะมี
นิสัยในการเรียนดี ชอบทำงานด้วยตนเอง ขณะที่ยังมีเวลาส่วนใหญ่นอนในเรือ่ง
การศึกษาและตั้งใจทำการบ้าน มีความรู้สึกพอใจที่บิดามารดาไว้วางใจตนให้ทำงานได้
อย่างอิสระ ส่วนบิดามารดา นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำมีพฤติกรรมตรงกันข้ามกับ
บิดามารดา นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ต่ำมีพฤติกรรมตรงข้ามกับนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง

จากการศึกษาของนักจิตวิทยาถึงกล่าวมาแล้วข้างต้นแสดงว่า ครอบครัวเป็นองค์
ประกอบที่สำคัญและมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทัศนคติ
และวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตร ของบิดามารดา แต่ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาเฉพาะทัศนคติของ
มารดาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูว่าจะมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับชั้น
ประถมศึกษา ๗ หรือไม่ว่างั้นเพราะเฮอร์ล็อก (Hurlock) กล่าววามารดาเป็นผู้ที่มีเวลา
อยู่กับลูกน้อยมากกว่าบิดา แสดงความรักบุตรอย่างเปิดเผยมากกว่าบิดา และมารดามีอิทธิพล
ต่อบุตรมากกว่าบิดา ตัวอย่างเช่น เด็กที่มีปัญหาความประพฤติมักจะเนื่องมาจากมารดา
ส่วนเด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพนั้นโดยทั่วไปเนื่องมาจากบิดา

๒๐

Amna Knatoon Syed, "Patterns of Parent Behavior
Influencing Academic Achievement in the Junior High School,"
Dissertation Abstracts (Vol.22, No.5, 1961), p.1514.

๒๑

Elizabeth Hurlock, Child Development (4 ed. Tokyo :
Kogakusha Company, 1964), p.653.

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้

ผู้วิจัยมีความหวังว่าการวิจัยครั้งนี้จะช่วยเพิ่มความรู้อีกเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูในภาคชน ผลที่ได้จากการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อทางโรงเรียนและทางบ้านที่จะเข้าใจกันและร่วมมือกันช่วยเหลือให้นักเรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในงานอาชีพและชีวิตในอนาคตด้วย เพราะถ้านักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนจะเป็นสาเหตุของความสูญเสียไปทางการศึกษา ทำให้บิดามารดา ครู และตัวนักเรียนเองรู้สึกผิดหวังนักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเองอยู่ในระดับต่ำ มีปมค้อย รู้สึกว่าตัวเองไม่มีค่า ไม่มีความสามารถ ความรู้สึกต่าง ๆ เหล่านี้อาจจะเป็นอุปสรรคต่อความเจริญด้านอื่น ๆ ของนักเรียน และนอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาคติวิทยาและการแนะแนวอีกประการหนึ่งด้วย

ความมุ่งหมายทั่วไป

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับทัศนคติของมารดาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

ความมุ่งหมายเฉพาะ

เพื่อศึกษาว่า มารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและมารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ มารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและมารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ มารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและมารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ มารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและมารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง มารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำและมารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ จะมีทัศนคติเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูบุตรต่างกันหรือไม่

ในทัศนคติ ๓ ประเภทดังต่อไปนี้ คือ

๑. ทัศนคติเกี่ยวกับการวางระเบียบควบคุมพฤติกรรมของเด็ก
๒. ทัศนคติเกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้งเด็ก
๓. ทัศนคติเกี่ยวกับการเลี้ยงดูและอบรมเด็กโดยใช้วิธีปกครองแบบประชาธิปไตย

ขอบเขตของการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นมารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและมารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ โรงเรียน-
พญาไท ปีการศึกษา ๒๕๑๔ จำนวน ๑๐๐ คน

ความจำกัดของการวิจัย

๑. คำนวณสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนใช้คะแนนรวมผลการสอบภาคกลาง ปีการศึกษา ๒๕๑๔ เป็นเกณฑ์แต่เพียงอย่างเดียว
๒. เนื่องจากวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้วิธีสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนที่บ้านของกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ขณะสัมภาษณ์ให้อยู่ในลักษณะเดียวกันได้ เพราะมีผู้สัมภาษณ์หลายคนและสถานการณ์ของแต่ละบ้านต่างกัน
๓. การนำผลวิจัยนี้ไปใช้กับกลุ่มประชากรอื่นอาจจะได้ผลที่แตกต่างไปจากการวิจัยนี้ เนื่องจากลักษณะของตัวอย่างประชากรต่างกัน

สมมุติฐาน

ไม่มีความแตกต่างกันในทัศนคติของมารดาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามประเภท เมื่อแบ่งพิจารณาดังนี้

๑. ระหว่างมารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และมารดานักเรียน

ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ

๒. ระหว่างมารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และมารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ

๓. ระหว่างมารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และมารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ

๔. ระหว่างมารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และมารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง

๕. ระหว่างมารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ และมารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ

ขอตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยมีความเชื่อว่า

๑. ขอสอบประจำภาคกลาง ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของโรงเรียนพญาไทเป็นข้อสอบที่สามารถวัดสัมฤทธิ์ผลในการ เรียนได้

๒. นอกจากสถิติปัญหาแล้วยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียน

๓. แบบวิจัยทัศนคติมารดา (PARI) ซึ่งสุรินทร สุทธิชาติพิทย แปลและเรียบเรียงจากแบบวิจัยทัศนคติมารดา (A Parental Attitude Research Instrument : PARI) ที่สร้างขึ้นโดยเชฟเฟอร์และเบลล์ (Schaefer and Bell) สามารถใช้วัดทัศนคติของมารดาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู เพื่อรวบรวมข้อมูลมาใช้ในการ วิจัยได้

๔. ตัวอย่างประชากร อยู่ในสภาพปกติที่จะแสดงความคิดเห็นตามที่พินิจได้

คำจำกัดความ

๑. ทัศนคติของมารดาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู หมายถึง ทัศนคติของมารดาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูตามแบบวิจัยทัศนคติมารดา (A Parental Attitude Research Instrument : PARI) ซึ่งประกอบด้วยทัศนคติ ๓ ประเภทดังนี้คือ

๑.๑ ทัศนคติเกี่ยวกับการวางระเบียบควบคุมพฤติกรรมของเด็ก หมายถึง การที่มารดาสามารถเห็นพฤติกรรมทาง ๆ ของเด็ก ทัศนคติประเภทนี้ประกอบด้วยทัศนคติ ๑๖ ชนิด ได้แก่

ชนิดที่

- ๒ การส่งเสริมการฟังผู้อื่น
- ๓ มารดาปลื้มใจที่ตัวเองออกจากสังคม
- ๔ การขัดขวางประสังข์ของเด็ก
- ๕ การเสียสละของมารดา
- ๖ การกลัวว่าเด็กจะเป็นอันตราย
- ๑๐ การไม่ยอมรับอิทธิพลจากภายนอก
- ๑๑ การยกย่องบุคลิกภาพมารดา
- ๑๒ การกตเวทิตาความรู้สึกทางใจของเด็ก
- ๑๕ การส่งเสริมกิจกรรมทาง ๆ ของเด็ก
- ๑๖ การหลีกเลี่ยงการพูดคุยกับเด็ก
- ๑๗ ความไม่เห็นอกเห็นใจของสามี
- ๑๘ การกตเวทิตาความรู้สึกทางเพศของเด็ก
- ๑๙ การเป็นผู้นำในงานบ้านของมารดา
- ๒๐ การก้าวร้าวในสิทธิของเด็ก
- ๒๒ การเร่งพัฒนาการของเด็ก
- ๒๓ ความต้องการฟังผู้อื่นของมารดา

๑.๒ ทักษะเกี่ยวกับการละเอียดทอหึงเด็ก หมายถึง การที่มารดาไม่ยอมรับและไม่พอใจบทบาทของมารดาที่ตี และภรรยาที่ตี ทักษะนี้ประกอบด้วยทักษะ ๔ ชนิด ได้แก่

ชนิดที่

- ๗ การขัดแย้งในชีวิตสมรส
- ๘ การเขมงวดกวดขัน
- ๙ ความไม่มั่นคงทางอารมณ์
- ๑๓ การละเอียดหนาทึบแมบาน

๑.๓ ทักษะเกี่ยวกับการเลี้ยงดูอบรมเด็กโดยใช้วิธีการปกครองแบบประชาธิปไตย หมายถึง การที่มารดายอมรับความคิดเห็นของเด็กและรวมกิจกรรมต่าง ๆ กับเด็ก ทักษะนี้ประกอบด้วยทักษะ ๓ ชนิด ได้แก่

ชนิดที่

- ๑ การสนับสนุนใหญ่โต
- ๑๔ ความเสมอภาคในครอบครัว
- ๒๑ ความเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเด็ก

๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงคะแนนรวมของผลการสอบประจำภาคกลางปีการศึกษา ๒๕๑๔

๓. มารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง หมายถึงมารดานักเรียนที่ได้คะแนนรวมจากการสอบภาคกลางปีการศึกษา ๒๕๑๔ อยู่ในระหว่างเปอร์เซ็นต์ที่ ๗๕ ถึง ๘๘

๔. มารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ หมายถึงมารดานักเรียนที่ได้คะแนนรวมจากการสอบภาคกลางปีการศึกษา ๒๕๑๔ อยู่ในระหว่างเปอร์เซ็นต์ที่ ๑ ถึง

การวิจัยอันที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

นักจิตวิทยาในทางประเทศให้ความสนใจและศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกันอย่างแพร่หลายตลอดมา สำหรับประเทศไทยมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ยังไม่มากนัก

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ประยูทธิ วัชรະคิษย์^{๒๒} ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความมุ่งหวังในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวน ๑๑๕ คน (ชาย ๑๐๗ คน หญิง ๘๘ คน) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามพฤติกรรมของบิดามารดา (Bronfenbrenner Parent Behavior Questionnaire : B P B) ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. กลุ่มตัวอย่างที่โศกมากที่สุดคือ กลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอาใจกับเด็ก รองลงมาคือ กลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรัก ส่วนกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการลงโทษนั้นมีน้อยมาก

๒. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ได้รับความรักในแบบการคาดหวังเอาใจกับเด็กมากกว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรัก และการลงโทษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. เด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรักและแบบการคาดหวังเอาใจกับเด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

^{๒๒} ประยูทธิ วัชรະคิษย์, "ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความมุ่งหวังในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓," วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๑๓. (อัครสำเนา)

๔. เด็กหญิงที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอา กับเด็ก ี่ระดับความมุ่งหวังในการ เรียนสูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๗ ครูส์และทีฮัน ^{๒๓} (Drews and Teahan) ได้พยายามสำรวจทัศนคติของมาร คานักเรียนที่มีสมฤทธิผลทางการ เรียนสูงและมาร คานักเรียนที่มีสมฤทธิผลทางการ เรียนต่ำ พบว่ามาร คานักเรียนที่มีสมฤทธิผลทางการ เรียนสูง อบรมเลี้ยงดูบุตรแบบใ้ช้อ่านาจและมีความ เข้มงวดมากกว่ามาร คานักเรียนที่มีสมฤทธิผลทางการ เรียนต่ำ

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ มอโรวและวิลสัน ^{๒๔} (Morrow and Wilson) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว กับนักเรียนที่มีสมฤทธิผลทางการ เรียนสูงและต่ำ พบว่านักเรียนที่มีสมฤทธิผลทางการ เรียนสูงมีบิดามารดาที่ใ้ให้การ รม ะยและยอมรับ แสดงความสนใจและมีความ เข้าใจบุตร อย่างมาก บุตรมีความรู้สึกวาตนเป็น ส่วนหนึ่งของครอบครัว และพยายามเลียนแบบบิดามารดา ส่วนนักเรียนที่มีสมฤทธิผลทางการ เรียนต่ำนั้นไม่มีบิดามารดาที่ขมขู่ เข้มงวดกวาดขันบุตรจนเกินไป ลงโทษบุตรบ่อย ๆ หรือมีฉะนั้นกับปกป้องบุตร หรืออึดคั้นบุตรมากเกินไป มีความคาดหวังเอา กับเด็กในเรื่องความสำเร็จอย่างสูงหรือทำเกินไป บรรยาการศกภายในบ้านมีแต่ความตึงเครียดและไม่ลงรอยกัน

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ ชอว์และดัตตัน ^{๒๕} (Shaw and Dutton) ได้ใ้ไรแบบวิจัยทัศนคติบิดามารดา (A Parental Attitude Research Instrument : PARI) ที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการอบรมเลี้ยงดูระหว่างบิดามารคานักเรียนที่มีสมฤทธิผลทางการ เรียนสูง

๒๓

Thomas Hilliard, and Robert M. Roth, "Maternal Attitudes and the Non-Achievement Syndrome," The Personnel and Guidance Journal (Vol.47, Sep-Jan, 1968-1969), pp.424.

๒๔

William R. Morrow, and Robert C. Wilson, "Family Relations of Bright High-Achieving and Under-Achieving High School Boys," Child Development (Vol.32, 1961), pp.508-514.

๒๕

Ira J. Gordon, Human Development ("Reading in Research," Glenview, Illinois, Scott, Foresman and Company, 1965), pp.340-344.

และบิดามารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยมารดา
 นักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนสูงจำนวน ๕๐ คน มารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการ
 เรียนต่ำจำนวน ๓๖ คน บิดานักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนสูงจำนวน ๕๐ คน บิดา
 นักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนต่ำจำนวน ๒๕ คน นักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียน
 สูงชั้นสิบและสิบเอ็ดจำนวน ๒๔ คน (ชาย ๓๑ คน หญิง ๓๓ คน) นักเรียนที่มีสัมฤทธิผล
 ทางการ เรียนต่ำจำนวน ๕๑ คน (ชาย ๓๖ คน หญิง ๑๕ คน) ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. มารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนสูงและมารดานักเรียนหญิงที่มี
 สัมฤทธิผลทางการ เรียนต่ำ มีทัศนคติในการอบรมเลี้ยงดูต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหนึ่ง
 ประเภทคือ มารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนต่ำใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบวาง
 ระเบียบควบคุมพฤติกรรมของเด็กมากกว่ามารดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิผลทาง การ เรียนสูง
 โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับการส่งเสริมการพึ่งพูน การเดี่ยสละของมารดา การกลัวว่า
 เด็กจะเป็นอันตราย การยกยอบบุรุษบิดามารดา การกตเวทิตาความรู้สึกกลัวของเด็ก
 การหลีกเลี่ยงการพุดคุยกับเด็ก ความไม่เห็นอกเห็นใจของสามี การเป็นผู้นำในงานบ้าน
 ของมารดา การเร่งพัฒนาการของเด็ก และความทอง การพึ่งพูนของมารดา

๒. มารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนสูง และมารดานักเรียนชายที่
 มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนต่ำ มีทัศนคติในการ อบรมเลี้ยงดูทั้งสามประเภทไม่ต่างกันอย่างมี
 นัยสำคัญ แต่เมื่อพิจารณาทัศนคติขณคย่อย ๆ ปรากฏว่ามารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิผลทาง
 การ เรียนต่ำ มีทัศนคติเกี่ยวกับการ ปลีกตัวออกจากสังคม และการ กตเวทิตาทางเพศของ
 เด็กมากกว่ามารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญ

๓. บิดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนสูง มีการขัดแย้งในชีวิตสมรส
 มากกว่าบิดานักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนต่ำ และบิดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิผลทาง
 การ เรียนต่ำ กตเวทิตาทางเพศของเด็ก หลีกเลี่ยงการ แสดงความรักต่อเด็กและเปลี่ยน
 ท่าทีเสมอ ๆ มากกว่าบิดานักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนสูง

๔. บิดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนต่ำ ไม่มีความรักนิยชอบและกต
 เวทิตาทางเพศของเด็กมากกว่าบิดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิผลทางการ เรียนสูง

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ ชอว์^{๒๖} (Shaw) ได้ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างทัศนคติของบิดามารดาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้เด็กมีอิสระ และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของเด็กกลุ่มตัวอย่างคือ บิดามารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำชั้นสิบและสิบเอ็ดจำนวน ๑๖๘ คน บิดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงจำนวน ๘๖ คน บิดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำจำนวน ๓๐ คน มารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงจำนวน ๕๓ คน มารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำจำนวน ๓๙ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสำรวจความคิดเห็นของบิดามารดาเกี่ยวกับแบบของการฝึกความอิสระในบุตร (Independence Training Inventory) ผลการวิจัยปรากฏว่า บิดามารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงของการใหญ่มีความรับผิดชอบสามารถตัดสินใจเองได้ มีพฤติกรรมที่เป็นผู้ใหญ่ก่อนวัยและฝึกใหญ่ที่มีความเป็นอิสระแบบที่สามารถเข้ากับคนอื่นได้เป็นอย่างดี ส่วนบิดามารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำของการใหญ่สามารถรักษาสีทธิของตนเองได้ และฝึกใหญ่ที่มีความเป็นอิสระแบบที่ไม่คำนึงถึงสีทธิของคนอื่นนอกจากสีทธิของตน นอกจากนี้บิดามารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงสามารถแสดงความต้องการที่จะเลี้ยงดูอบรมบุตรของตนแบบใดก็ได้อย่างชัดเจนและรัดกุมมากกว่าบิดามารดานักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ บิกลิน^{๒๗} (Biglin) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของมารดากับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและการปรับตัวทางสังคม กลุ่มตัวอย่างคือ มารดาจำนวน ๒๕๔ คน และบุตรที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบวัดทัศนคติมารดา (The Nebraska Parental Attitude Scale) ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างทัศนคติของมารดาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

^{๒๖} Merville C. Shaw, "Note On Parent Attitudes Toward Independence Training and the Academic Achievement of their Children," Journal of Educational Psychology (Vol.55, No.6, December 1964), pp.371-374.

^{๒๗} James Eugene Biglin, "The Relationship of Parental Attitudes to Children's Academic and Social Performance," Dissertation Abstracts (Vol.25, Nos.10-11, April-May 1965), p.5725.

และสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของบุตร มารดาที่มีทัศนคติในการ อบรมเลี้ยงดูแบบชมเชยและแบบ
ไม่สนใจจะทำให้บุตรมีวุฒิภาวะทางสังคม ความคิดสร้างสรรค์ ระดับสติปัญญาและวุฒิภาวะ
ทางอารมณ์อยู่ในระดับต่ำ มักจะเป็นคนขี้อาย มีพฤติกรรมถอยหนีมากกว่าเด็กที่ได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูโดยใช้วิธีการปกครองแบบประชาธิปไตย มารดาที่มาจากครอบครัวชนชั้นต่ำมักจะ
ให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบชมเชยและแบบไม่สนใจ

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ เดวิดส์และเฮนส์เวิร์ท (Davids and Hainsworth) ได้ใช้
แบบวิจัยทัศนคติมารดา (A Parental Attitude Research Instrument : PARI)
ศึกษาทัศนคติในการ อบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง
และต่ำ และศึกษาความรู้สึกของนักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงและต่ำที่มีต่อ
มารดาของตน กลุ่มตัวอย่างคือ มารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงจำนวน
๒๕ คน มารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำจำนวน ๔๔ คน นักเรียนชายที่มี
สัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงจำนวน ๓๑ คน นักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำจำนวน
๕๕ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า มารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงและมารดา
นักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ มีทัศนคติในการ อบรมเลี้ยงดูไม่ต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติ แต่มารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง มีแนวโน้มที่จะอบรม
เลี้ยงดูบุตรแบบวางอำนาจควบคุมพฤติกรรมของเด็กมากกว่ามารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผล
ทางการ เรียนต่ำ

นักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงและนักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ
เรียนต่ำมีความรู้สึกต่อมารดาของตนไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่นักเรียนชายที่มี
สัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำมีความรู้สึกว่าถูกมารดาของตนวางอำนาจควบคุมพฤติกรรมมาก
กว่านักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง

Anthony Davids, and Peter K. Hainsworth, "Maternal Attitudes about Family Life and Child Rearing as Avowed by Mothers and Perceived by their Underachieving and High-Achieving Sons," Journal of Consulting Psychology (Vol.31, No.1, 1967), pp.29-37.

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ อัลเมเดีย (Almedia) ^{๒๙} ทำการศึกษาความรู้สึกของนักเรียนชายที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจและแบบให้ความรักของบิดามารดา กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชายจำนวน ๑๕๐ คน แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงปานกลางและต่ำ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชายทั้งสามกลุ่มรู้สึกว้าวมารดา รักกันแต่เด็กเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงรู้สึกว้าวมารดา ใช้อำนาจกับเขามาก และนักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำรู้สึกว้าวมารดา มีความรักเขาน้อยกว่านักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางและสูง

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ฮิลเลียคและรอธ ^{๓๐} (Hilliard and Roth) ได้ศึกษาทัศนคติของมารดาและลักษณะของนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๘๐ คน เป็นมารดาจำนวน ๔๕ คน และนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำจำนวน ๔๕ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบประเมินผลสัมพันธภาพระหว่างมารดาและบุตร (The Mother-Child Relationship Evaluation : M-CRE) ผลการวิจัยปรากฏว่า สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของมารดาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู มารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบยอมรั้มมากกว่ามารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ มารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบทอดทิ้งมากกว่ามารดานักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง นักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำมีความรู้สึกว้าวมารดาทอดทิ้งมากกว่านักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง ส่วนนักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงไม่มีความรู้สึกว้าวมารดา ทัศนคติยอมรั้มบิดามากกว่านักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ แสดงว่านักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำมีความรู้สึกไวต่อทัศนคติของมารดา มากกว่านักเรียนชายที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง

^{๒๙}

Cynthia Hyacinth Almedia, "Children's Perceptions of Parental Authority and Love, School Achievement and Personality," Dissertation Abstracts (Vol.29, Nos.11-12, 1969), p.3863 A.

^{๓๐}

Thomas Hilliard, and Robert M. Roth, op.cit., pp.424-428.

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ โรเซนวิก^{๓๑} (Rosenzweig) ศึกษาทัศนคติของมารดาและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนพบว่า การสนองตอบความต้องการซึ่งกันและกันระหว่างบุตรและมารดา มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับเด็ก เพราะถ้าเด็กไม่ได้รับการสนองตอบความต้องการอย่างพอเพียง จะช่วยให้เด็กมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่า มีความมุ่งหวังสูงกว่า และนับตัวเขากับสังคมได้ดีกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการตอบสนองความต้องการจากมารดาอย่างพอเพียง

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ มิลเลอร์^{๓๒} (Miller) ได้ศึกษาองค์ประกอบของสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและชั้นสังคม กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน ๔๔๕ คน จากโรงเรียนต่าง ๆ ๑๐ แห่ง เป็นโรงเรียนที่นักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับชั้นกลางจำนวน ๕ แห่ง และโรงเรียนที่นักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับชั้นต่ำจำนวน ๕ แห่ง ผลการวิจัยปรากฏว่าความสนใจของบิดามารดาและความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา

๓๑

Carlton Rosenzweig, "Maternal Attitude and Latency Age School Achievement : A Study of Mother-Child Interaction in the Development Phases," Dissertation Abstracts (Vol.29, Nos.11-12, 1969), pp.4121-4122 A.

๓๒

Gordon W. Miller, "Factors in School Achievement and Social Class," Journal of Educational Psychology (Vol.61, No.4, 1970), pp.260-269.